

Ár 2012, föstudaginn 11. maí, er fundur haldinn í úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Mætt eru: Haukur Guðmundsson, formaður, Geir Arnar Marelsson, Hildigunnur Hafsteinsdóttir, Jóhann Tómas Sigurðsson og Guðlaug B. Ólafsdóttir.

Fyrir er tekið **mál nr. 11/2012**:

M
gegn
F

og kveðinn upp svohljóðandi

ú r s k u r ð u r :

I.

Málsmeðferð.

Málsaðilar eru M, hér eftir nefndur sóknaraðili, annars vegar og F, hér eftir nefndur varnaraðili, hins vegar.

Málið barst úrskurðarnefndinni 24. janúar 2012, með ódagsettri kvörtun sóknaraðila. Með bréfi nefndarinnar, dagsettu 30. janúar 2012, var kvörtunin send varnaraðila og honum gefinn kostur á að tjá sig um hana og skýra sjónarmið sín. Svör varnaraðila bárust með bréfi dagsettu 9. mars 2012. Var bréfið sent umboðsmanni sóknaraðila, með bréfi nefndarinnar, dagsettu 19. mars 2012, og honum gefinn kostur á að koma á framfæri athugasemdum sínum. Athugasemdir bárust ekki frá sóknaraðila.

Málið var tekið fyrir á fundi nefndarinnar 11. maí 2012.

II.

Málsatvik.

Þann 20. desember 2007 var bílasamningur nr. X gerður milli varnaraðili, sem leigusala og A, sem leigutaka. Hið leigða var Y. Leigutími var frá 20. desember 2007 til 5. janúar 2015. Samkvæmt 4. gr. samningsins var hann gengistryggður og voru allar fjárhæðir samningsins bundnar erlendum myntum í eftirfarandi hlutföllum: EUR 35%, USD 25%, JPY 15% og CHF 25%.

Þann 9. mars 2009 tók sóknaraðili yfir réttindi og skyldur fyrri leigutaka á grundvelli samningsins sem hélst að öðru leyti óbreyttur. Eftirstöðvar samningsins voru kr. 3.550.550.

Varnaraðili endurreiknaði bílasamning sóknaraðila þann 28. febrúar 2011. Niðurstaðan var sú að eftirstöðvar lækkuðu úr 3.538.222 í 3.423.458.

Þann 1. september 2011 sendi umboðsmaður skuldara sóknaraðila svar við ósk um að farið væri yfir endurútreikning á bílaláni frá F. Niðurstaða umboðsmanns skuldara var að eftirstöðvar eftir útreikning væru kr. 3.419.764, miðað við 28. febrúar 2011. Þá kom eftirfarandi fram: „*Ástæða þess að eftirstöðvar eru svo háar miðað við upphaflega höfuðstólinn, og það sem þú hefur nú þegar samtals greitt af láninu, er að*

við endurútreikninginn var upphaflegur höfuðstóll vaxtareiknaður mánaðarlega með lægstu óverðtryggðu vöxtum Seðlabanka Íslands. Að tólf mánuðum liðnum var vöxtunum bætt við upprunalega höfuðstólinn og myndaði sú upphæð nýjan stofn til vaxtaútreiknings fyrir næstu tólf mánuðina á eftir. Ferlið endurtók sig árlega yfir lánstímann. Greiðslur sem þú inntir af hendi voru vaxtareiknaðar hverju sinni með sama hætti. Mismunurinn af þessu tvennu myndaði svo nýjan endurreiknaðan höfuðstól.“

Þann 24. október 2011 sendi sóknaraðili varnaraðila bréf þar sem hann óskaði eftir skýringum og leiðréttingu á endurútreikningi sínum. Varnaraðili hafnaði kröfu sóknaraðila, þann 21. nóvember 2011.

Sóknaraðili skaut málinu til nefndarinnar með kvörtun mótttekinni 24. janúar 2012.

III.

Umkvörtunarefni.

Sóknaraðili fyllti ekki út reitinn kröfur í kvörtunareyðublaði til nefndarinnar. Hins vegar kom eftirfarandi fram í reitnum kvörtun: „*Kvartað er yfir útreikningi F en hún er 700.000 kr. lægri en útreikningar Umboðsmanns skuldara eins og kemur fram í meðfylgjandi gögnum.*“

Í meðfylgjandi gögnum, þ.e. bréfi sóknaraðila til varnaraðila, dags. 24. október 2011, kemur fram að sóknaraðili telji mikinn mismun vera á endurútreikningi hjá F og umboðsmanni skuldara. Vegna endurútreiknings tímabilsins 20. desember 2007 til 9. mars 2009 var skv. F inneign til ráðstöfunar 1.700.065 en skv. umboðsmanni skuldara kr. 2.355.739. Vegna endurútreiknings tímabilsins 9. mars 2009 til 28. febrúar 2009 voru skv. F eftirstöðvar kr. 3.423.458 en samkvæmt umboðsmanni skuldara kr. 3.419.764.

IV.

Athugasemdir varnaraðila.

Varnaraðili krefst þess að kröfum sóknaraðila verði vísað frá nefndinni. Varnaraðili vísar í fyrsta lagi til þess að kvörtun sóknaraðila verði ekki metin til fjár í skilningi b-liðar 6. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki, þar sem hún feli hvorki í sér kröfu um tiltekna fjárhæð, viðurkenningu á réttindum né lausn undan skyldu heldur er eingöngu um kvörtun yfir tilteknum útreikningum að ræða.

Í öðru lagi bendir varnaraðili á að kvörtunin sé afar óljós, óskýr og í heild sinni afar illa upplýst, sbr. e-liður 6. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefndina. Í því sambandi bendir varnaraðili á að sóknaraðili kvarti yfir því að umræddur endurútreikningur varnaraðila á samningi hans sé kr. 700.000 lægri en tiltekinn endurútreikningur umboðsmanns skuldara en hann geri þó engan reka að því að rökstyðja það nánar heldur vísi eingöngu til meðfylgjandi gagna sem telji tugi blaðsíðna. Ef þau gögn séu skoðuð þá sjáist að munurinn á endurútreikningi varnaraðila gagnvart sóknaraðila og samsvarandi endurútreikningi sem embætti umboðsmanns skuldara útbjó fyrir henn sé ekki kr. 700.000 eins og sóknaraðili haldi fram, heldur kr. 3.694. Varnaraðila sé ekki kunnugt um ástæður þessa smávægilega munar en bendi á að embætti umboðsmanns skuldara, sem sé eftirlitsaðili með útreikningsaðferðum fjármálafyrirtækja skv. lögum

nr. 151/2010, hafi yfirfarið endurútreikningsaðferðir varnaraðila og komist að þeirri niðurstöðu að þær rúmist innan ákvæða laganna.

Varnaraðili bendir auk þess á að snúi kvörtun sóknaraðila að einhverju leyti að endurútreikningum gagnvart fyrri leigutaka, þá hafi sóknaraðili ekki lögvarða hagsmuni af slíkum málarekstri og beri þá nefndinni að vísa kvörtuninni frá sökum aðildarskorts.

V.

Niðurstaða.

Ágreiningur aðila lýtur að endurútreikningi á bílasamningi nr. X sem gerður var upphaflega á milli varnaraðila sem leigusala og A, sem leigutaka. Þann 9. mars 2009 tók sóknaraðili yfir réttindi og skyldur fyrri leigutaka á grundvelli samningsins sem hélst að öðru leyti óbreyttur. Eftirstöðvar samningsins voru þá kr. 3.550.550.

Fallast má á með varnaraðila að kröfur sóknaraðila séu ekki eins skýrar og kostur væri á. Hins vegar má lesa út úr kvörtun sóknaraðila að þess sé krafist að höfuðstóll verði lækkaður til samræmis við það sem fram kemur í gögnum sóknaraðila um muninn á endurútreikningi varnaraðila og umboðsmanns skuldara, sem er tæplega kr. 660.000. Því verður ekki fallist á að vísa kröfu sóknaraðila frá með vísan til e-liðar 6. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki. Ekki verður heldur fallist á með varnaraðila að kröfu sóknaraðila verði ekki metin til fjár, sbr. b-lið 6. gr. samþykktanna, enda lýtur krafan að fjárhæð endurútreiknings. Í ljósi framangreinds verður ekki fallist á að kröfu sóknaraðila verði vísað frá nefndinni.

Sakarefni málsins lýtur, eins og áður segir, að endurútreikningi á bílasamningi nr. X. Sóknaraðili krefst þess að fá mismun milli endurútreiknings varnaraðila og umboðsmanns skuldara, sem er tæplega kr. 660.000 í heildina, frá upphafi samningsins. Sóknaraðili tók hins vegar ekki yfir réttindi og skyldur samkvæmt samningnum fyrr en 9. mars 2009. Frá þeim tíma munar kr. 3.694 á útreikningi umboðsmanns skuldara og varnaraðila.

Í 7. mgr. 18. gr. laga nr. 38/2001 um vexti og verðtryggingu kemur fram að nú hafi einu sinni eða oft, orðið aðila- eða skuldaraskipti að lánsamningi þar sem um sé að ræða ólögmetta vexti og/eða verðtryggingu. Skuli þá hver skuldara eiga sjálfstæðan rétt gagnvart kröfuhafa til leiðréttingar á greiðslum þeim sem þeir inntu af hendi vegna lánsins, svo og rétt eða skyldu til leiðréttingar vegna breytinga á höfuðstól lánsins vegna áhrifa gengistryggingar. Réttindi og skyldur hvers og eins aðila skuli miðast við þann tíma sem viðkomandi var skuldari lánsamnings. Sé aðili ekki lengur skuldari láns skuli mismunur vegna greiðslna og leiðrétting höfuðstóls vegna ólögmettrar verðtryggingar koma til sérstaks uppgjörs. Sé aðili enn skuldari skuli mismunur greiðslna færður á höfuðstól láns eða dreginn frá honum. Af þessu leiðir, að sá réttur sem kann að vera fyrir hendi til að krefjast leiðréttingar á útreiknaðri stöðu lánsins, tilheyrir að öllu verulegu leyti, fyrri umráðamanni bifreiðarinnar.

Þar sem krafa sóknaraðila virðist byggja á endurútreikningi frá upphafi samnings, þ.e. 20. desember 2007 og til 28. febrúar 2011, verður ekki fallist á hana, í ljósi þess að hver skuldara á sjálfstæðan rétt gagnvart kröfuhafa til leiðréttingar á greiðslum þeim sem þeir hafa innt af hendi, sbr. 7. mgr. 18. gr. laga nr. 38/2001. Ekki er ljóst í hverju munur á milli útreikninga varnaraðila og umboðsmanns skuldara er fölginn, þ.e. kr. 3.694, enda hefur hvorki sóknaraðili, umboðsmaður skuldara, né

varnaraðili gert nokkra tilraun til að útskýra það. Í ljósi þeirra fjárhæða sem hér um ræðir verður málatilbúnaður sóknaraðila ekki skilinn svo að hann byggi sérstaklega á því að þessi mismunur sé rangur. Verður ekki fallist á að leiðrétta endurútreikning um þá upphæð, enda virðist framkvæmd varnaraðila á endurútreikningi rúmast innan laga nr. 38/2001.

Í ljósi alls framangreinds verður ekki hjá því komist að hafna kröfu sóknaraðila.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Kröfu sóknaraðila, M, á hendur varnaraðila, F, er hafnað.

Reykjavík, 11. maí 2012.

Haukur Guðmundsson

Geir Arnar Marelsson

Jóhann Tómas Sigurðsson

Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Guðlaug B. Ólafsdóttir